

For Ungdommen.

„Herrens Klarhed skinnede om dem.“

(Luk. 2, 9.)

En lutherisk Præst i Nordamerika fortæller følgende Oplevelse:

„Min lille Søn laa for Døden. Hans Kæben og Stommen var forfærdelig at se paa, og de halvt brustne Øjne, der stirrede ud i Rummet, syntes allerede omslørede af Dødsstøvet. Svad og Forældre, der raadsløse maatte staa og se paa det elskede Barns Lidelse, sølte derud, behøvede jeg ikke at stirre for dem, som selv havde staaet ved et færdigt Barns Dødsleje og med Maria har erfaret, hvad det vil sige: „Et Sværd skal gennemtrænge din Sjæl.“ Da Doktoren om Aftenen vilde ride bort, hvilede han sig til mig: „Beslaa Dem paa det værste! Jeg kommer igen i Morgen — egentlig vil det vist ikke være nødvendigt mere, det er kun for at — —.“ For at udføre Dødsattesten, fuldførte jeg den afbrudte Sætning. „Nu ja, som Præst vil De vel ikke forstrækkes, naar jeg siger Dem, at der ingen Hjælp er mere for Deres Barn.“

„Ingen menneskelig Hjælp, Hr. Doktor,“ rettede jeg ham; „men for Gud er alle Ting mulige, og derfor det er os og Barnet gaavligt, saa kan han visseelig høre vor Bøn og lade os beholde det.“ „Naa jaaledes — ja saa kan De jo bare prøve det!“ bemærkede den lærde Herre med et spottende Smil og travede derpaa af Sted. Men jeg og min Hustru snælede ned ved Buggen og bad Herren at tage denne Raad fra os, om det var muligt, men først og fremmest dog at lade sin Vilje se, og ikke vor. Jeg har i den sidste Tid, da den forfærdelige Dødsstøvet her i vore Skovegne, staaet ved mangt et lille Suge- og Dødsleje og gjort mig Umage for ved Guds Ord at oprejse de stakels Forældre, som var nær ved at forsvinde; men nu, da Døden rakte sin kolde Haand ud efter mit Barn, var jeg selv meget fornt, og jeg maatte tænke paa de Ord, Elisas sagde til Job: „Se, dine Ord have oprejst den salbne, og du har styrket de høje Kæner; men nu, da det rammer dig selv, foræres du!“

Vi bad længe; vi brødes med Gud og raabte til ham, stent intet lydeligt Ord kom over vore Læber, og kun Drengens sagte Stønnen og Urets langsomme Dikken afbrød Stilleheden i Værelset. Omfider lagde min Hustru hulkende sit trætte Hoved paa Manden af Buggen; jeg var rejste mig op, traadte med solbede Hænder hen til Vinduet og saa ud paa den snedækkede Mark, paa den mørke Skov, der strakte sig som en sort Mur, langs Horisonten, og paa de tunge Skyer, der langsomt bevægede sig hen ad den mørke Himmel. Alt var graat, øde ogoldt — af, derude saa det omtrent ud som i vore Hjerter! — Da stede der noget, som vel i sig selv er ganske ligefrem og aldeles ikke vidunderligt, men alligevel for os uforglemmeligt. Af de mørke Skyer maser krøb pludselig en klar Solstråle frem, saa pludselig, at mit Øje blev blændet, og et højt, forlovet „Wah!“ udblod mine Læber. Som et lyende Bud fra Guds Trone trængte Strålen sig frem, forgyldte Skyerne, Granernes Toppe og Sneværen rundt omkring og bødgede ind i Sugenæret, saa at Gulv og Bæge saa ud, som om de var duffede i Purpur. Og lige midt i Lyssølgen stod Buggen, og Barnets blege Ansigt strålede og lyfte, som om det allerede var forklaret; det saa ud, som om Lysstrålen slet ikke vilde vige fra Buggen, og som om den var sendt for at bære Drengen paa gyldne Binger ind for Himmelkongens Trone histoppe.

Vi vovede ikke at røre os af Stedet; vore Øjne var ufravendt rettede imod det vidunderlige Skuespil. „Saa tag ham da, Herre, og lad ham fare til Dig paa Elisas Bøgn!“ hvilede jeg sagte. — Nu rørte Barnet sig, løftede sine små, magre Arme i Vejret, og et ubeskriveligt Smil løj lynsnart hen over de stivnede Træk. Derefter strakte det sig og luffede træt Øjnene i. Jeg bøjede mig ned over det for at opfange dets sidste Aandedrag — da hørte jeg et stille, regelmæssigt Aandedrag, som vi ikke havde hørt i de sidste ti Angstens Dage. Barns Svøb laa over Panden, og fra de halv aabnede Læber løb ikke

mere den frygtelige Kæben og Stommen. Hvor Herren dog havde været os naabig og barmhjertig — ja havde givet os vort Barn igen! — Efter saa Lieblikes Forløb var Solstrålen dog igen forsvunden, der var atter mørkt i Værelset, og der udenfor lørnede Nordvestvinden mod Kæberne. Men i vore Hjerter var Solstrålen bleven tilbage og havde opvarmet dem til uafledelig Tak og Pris og hellig Lyden over Guds underfulde Gerninger. Vistnok i tre Timer sad vi ved Buggen uden at tale, idet vi kun nikkede forstaaende til hinanden og ideligt maatte afstutte de Glædestaarer, som vore Øjne fyldtes med, naar vi saa paa vor Dreng, der nu sov saa roligt og fast. Men da han omsider vaagnede, gned sig i Øjnene og derefter spilede dem vidt op og saa paa sin Moder, medens det lille Ord „Woer!“ lød i vore Øren, da rakte vi Forældre hinanden Haanden tværs over Buggen og bøjede vore Hoveder; thi vi sølte, at den Herre Jesus var hos os, og at hans Hænder var udbredte over os tre!

Naafte siger den kritiske Læser: „Naar du ikke har andet at melde fra Stovene derude, end hvad der sker indenfor dine egne fire Vægge, saa maa du hellere for Fremtiden beholde dine Meddelelser for dig selv!“ Ja, dersom jeg havde været Guverneur over Minnesota og ikke en ringe Landsbypræst, der sidder godt gemt i en Alkrog af de store Skove, saa kunde jeg vel have fortalt noget andet. Men nu er der intet, som er mere dyrebart for mig end Erindringer om hin — Solstråle.“

„Naa dit Ord!“

(Luk. 5, 5.)

En tykt Forfatter, som skriver under Navnet „Gothold“, fortæller følgende:

En lær Mand, altid glad i sin Herre og Frelser og vel jet af Venner og — fjender, var den stedse træl optagne Sygepasser i N. Han havde en stor Familie og maatte bruge Hænderne, naar han hver Dag skulde skaffe de mange Munde noget at bide. Og dog gav han mere end mangt et højt Sogn til Guds Riges Fremme; thi hvad han forjente om Søndagen ved sin Sygepassergerning, „det tilhører ikke mig,“ sagde han, „men Herren.“ Et godt Bøvi for hans Kristendoms Værdighed var den Omstændighed, at de vantro, som ellers saa svært til ham for hans „Helligheds“ Skyld, dog hellt vilde have ham til at pleje sig, naar de blev syge; han havde nemlig en egen Maade at omgaaes syge paa, saa blød en Haand, at ingen kunde lægge en Fude bedre tilrette eller forbinde et smertefuld Saar med større Saaansjondhed end han.

Denne lær Mand, der allerede for nogle Aar siden er gaaet ind til Guds folks Sabaishvite, stod en Dag foran mig og havde mit syge Legeme under Behandling; Arbejdet krævede Tid, og vi havde saaledes god Lejlighed til at tale sammen om alvorlige Ting. Et enkelt Træk af, hvad han hin Dag fortalte mig fra sit Livs Erfaringer, gjorde et dybt Indtryk paa min Sjæl, og jeg meddelede det her, for at det maatte for en eller anden kunde taale Lys over det Ord: „Naa dit Ord, Herre, vil jeg gøre det!“

„En valdig Kamp“ — saaledes fortalte han — „har det kostet mig, før jeg blev frigjort fra det Søndagsarbejde, som hvoften Kærligheden eller Næden byder os. Med de Borgere i Byen og de Vønder i omliggende Landsbyer, som jeg tidligere, før jeg blev fangen i Herrens Garn, havde barberet om Søndagen, blev jeg snart færdig; jeg sagde dem fort og godt, at jeg ikke mere vilde foretage dette Arbejde om Søndagen: jeg vilde have min Søndag fri og gaa i Kirke, hvad jeg jo ikke kunde, naar jeg skulde staa paa Binde for dem. Og de fandt sig i, at jeg for Fremtiden kom om Aftenen — ja, de maatte jo finde sig deri, da der ingen anden var, som kunde eller vilde paatage sig dette Arbejde. Men helt anderledes stod jeg overfor „Naadigherren“ paa Støttet, af hvem jeg blot fik en god Betaling for mit Arbejde, men ved Siden heraf ogsaa mangen en Gave, som kunde komme til god Nytte i min store Husboldning.

Hvorledes skulde jeg saa Sagen ordene net hos ham og saa Søndagsarbejdet hos ham lagt op? Hvorledes vilde han stille sig? Vilde han ikke give mig Afsted med det samme og lade sine egne Tjenere udføre Arbejdet? Og hvad skulde det blive til med mit Hus, naar jeg mistede en saadan Kænde? Disse Tanker plage mig daglig og berøvede

mig Modet til at tale aabent med ham og klage mit Hjertes Nød for ham. Hvor ofte er jeg ikke om Søndagen gaaet med et blændende Hjerter op paa Støttet, hvor ofte har jeg ikke staaet foran Naadigherren og haft Ordet paa Tungen og villet sige alt — men jeg kunde ikke, min Tunge klæbede fast ved min Gane. Det var en uforværdig Tilstand, jeg befandt mig i, en sorgelig Mod og de gemte Levede. Glæden vige mere og mere fra mig; jeg havde Braaddens siddende i Hjertet, og hvad jeg end forsøgte at udfylde mig med, det ferligte ikke — den indre Smerte blev bestandig større. Og denne Tilstand varede over et Aar!

Saa slog omsider Fregersens Tisme. Det var den 5te Søndag efter Trinitatis. Jeg havde om Morgenen læst Evangeliet, og Peters Ord: „Naa dit Ord, Herre, vil jeg gøre det“, saa mig tungt paa Hjertet og fyldte mig dog paa den anden Side ogsaa igen med Mod og Trøst. Atter steg jeg op ad Bjergene til det mig saa modbydelige Søndagsarbejde med megen Sukken og Raaben til Gud, om han dog vilde give mig Kraft til omfider at tale det forlovede Ord, og om han dog vilde bevare Naadigherrens Hjerte, saa at han vilde fare lempeligt med mig. — Og da jeg næsten var færdig med mit Arbejde, da fik jeg endelig Manden luffet op og kom nu frem med, hvad der saa længe havde tynget paa mit Hjerter. Jeg fortalte ham alt, min hele Hjertesnød, hvorledes jeg nu i mere end et Aar mod bedre Vidende havde syndet imod Guds Bud, og at jeg nu ikke kunde vedblive længere dermed. Jeg vilde gerne — jagde jeg — fra nu af komme tre Gange om Ugen i Stedet for to og dog ikke kræve højere Betaling, men om Søndagen kunde og vilde jeg ikke komme.

Han lod mig roligt tale ud og saa derefter længe siddende paa mig med sine store Øjne, hvis Lys havde bragt mange Menneker til at bære. Ved denne Lejlighed lyfte der dog ingen Bæde ud af dem, heller ikke viste sig de flemme Rynker i Panden, som jeg hele Tiden havde været saa hange for, men han sagde helt roligt og venligt til mig: „De har hidtil barberet mig Onsdag og Søndag, men heretter maa De komme Lørdag Eftermiddag i Stedet for Søndag; og i Stedet for 3 Thaler (ca. 8 Kroner), som De hidtil har faaet om Aaret, skal De nu have 6 Thaler.“ Jeg takkede ham; ja, Ord havde jeg rigtig nok ifølge dem, men Taarer, som faldt ned paa hans Haand, talte bedre end mange Ord. — „Al, min Herre og Gud, — saaledes lod det inde i mit Hjerter, da jeg gik hjem — „hvor underligt du dog straffer dine Børn; hvor har du dog bestået dit lidetvøende Barn!“

Mangen en Vdmøgsel har jeg erfaret i mit Liv; men aldrig har noget ydmyget mig saa dybt som denne uforventede Maade. Den Dag som jeg igennem egen Erfaring til at forstaa, hvad Peter mente, da han sagde: „Herre, gald fra mig, thi jeg er en syndig Mand!“ Og fra den Dag af har jeg med større og større Frimodighed højet mig under Guds Ord og med steds voksende Fortrøstning sagt sig selv Peter, selv naar det saa rigtig sort ud for mig: „Naa dit Ord, Herre, vil jeg gøre det“ — ja, ikke blot sagt det, men ogsaa, uden nogen Sinde at være gjort til Skamme, handlet derefter.

Du ogsaa lær Læser?

Missionens Stilling i Nutidens Landsliv.

(Et Foredrag af Pastor Gustav Jensen, holdt paa Universitetet i Kristiania den 23. Novbr. 1899.)

Det har været Meningen, at denne Forelæsing skulde bære Indledningen i en Del missionshistoriske Foredrag, som agtedes afholdte her ved Universitetet.

Disse senere Foredrag skulde da mere i det enkelte og ad historisk Vej behandle Missionens Røsen og Opvæder. Dette første skulde mere i Almindelighed, som mit Emne lyder, drøfte ved Missionens Stilling i Nutidens Landsliv.

Et omfattende Udtryk for denne Missionens Stilling i Nutidens Landsliv kan man give ved at sige, at Missionen er den tydfeste Repræsentant for den fremtrængende Kristendom.

Bifindt er al Kristendom fremadtrængende, den er det ogsaa inden den Folkeverden, den allerede har vunden for Evangeliet, hvor det derfor er dens Hovedkarakter at virke opbyggende.

Ogsaa der trænger Kristendommen baade fremad gennem Tiderne, idet den ved de Midler som dertil er givet den, forplanter sig fra det ene Slægtled til det andet og fra det ene Aarhundrede til det andet.

Og den trænger fremad i Samtiden, idet den søger at finde flere og flere af de borte for en levende og bevidst Tilslutning til Evangeliet. Et karakteristisk Udtryk herfor er vore Dage den saaledes i dre Mission, som har til færgen Opgave at bevindne denne Kristendommens fremadtrængende Maade ogsaa inden Kristenheden.

Dog kan det med Nætte siges, at Missionen er den egentlige, den tydfeste Repræsentant for den fremadtrængende Kristendom. Thi det er Missionens Sag at forkynde Evangeliet der, hvor det endnu ikke er hørt, den vil vinde helt nyt Land for Evangeliet, og hylte Kristenhedens Markstene ud, indtil alle Markstene er forsvundne. Den bliver derved den tydfeste Repræsentant for den fremtrængende Kristendom.

Uden Tvivl hører det egentlig af Religion til ikke blot at forplante sig inden sit eget Omraade, men ogsaa udvide sig ved at vinde nye Befædere. Dog sker det faktisk i meget forfærdig Grad. Hovedreglen synes at være den, at jo mindre en Religion indeholder af central Sandhed, des mere vil den være stationær, og dens Befædere vil være villige til at erkende andre Religioner som lige gode og lige berettigede ved Siden af sin egen.

Jo mere den indeholder af central Sandhed, des stærkere Udvidelsesdrift vil der være i den, og des mere vil dens Befædere paa en rigtig eller urigtig Maade være intolerante overfor andre Religioner. Nu er blandt Religionerne Kristendommen i særlig Forstand den fremtrængende Religion, og Missionen er Udtrykket herfor. Dette Karakteristiske tilhører Kristendommen fra dens første Begyndelse af og er uopsløseligt sammenbundet med dens hele Liv. Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Stabningen! Mig er givet af Magt i Himlen og paa Jorden, gear derfor hen og gør alle Folkene til Disciple! Og Kristi Kirke har altid paany befundet sig paa denne sin Opgave; den kan til sine Tider have ladet den ligge forholdsvis nede, enten af Svaghed eller tillige fordi den paa andre Omraader har været meget optaget. Men den har efter en jød og uimodstaaelig Drift atter igen optaget den og lagt sin bedste Kraft i den. Saaledes er det Aarhundrede, som nu er i Færd med at løbe ud, blevet et Missionsaarhundrede fremfor andre, i saa Maade kan det ligne med Kirkenes første Aarhundrede. Og man kan sige, at i vore Tider er det for første Gang virkelig gjort, at Evangeliet forkyndes for alle Jordens Folk. Mens de andre Religioner i det hele for Tiden er stationære eller tilbagegaaende, er Kristendommen alene paa en kendelig Maade fremadtrængende. Missionen er saaledes blevet et væsentligt Vidnesbyrd om Kristendommens Sandhed og overordentlige Livskraft.

Og derved indtager den en betydningsfuld Stilling i Nutidens Landsliv, thi dette Landsliv bevæges i sit inderste ved Kampen om Kristendommen. I Rendsgeringernes væltende Sprog udtaler Missionen, at Kristendommen ikke er en tilbagegaaende Religion, der holder paa at dø bort efter at være blevet færdig med de Opgaver, den i mindre udviklede Tider havde at løse. Den har meget mere, ogsaa under Nutidens Kulturforhold, bevaret sin Ungdom og Livskraft, og er ikke blot bestandig paa at hævede haad den allerede har bundet, men ogsaa paa at gøre ny Erobringer. Og idet Missionen giver Udtryk for Kristendommens særegne vedblivende, den hele Jord omfattende Udvidelsesdrift, vidner den om, at Kristendommen ikke er et enkelt Folks eller en enkelt Races Religion, men den er Menneskets Religion. Og det er Missionens Opgave ogsaa praktisk at godtgøre dette, idet den Rendsgering viser, at der er intet saa lavstaaende Folk, at det ikke er modtageligt for de høje religiøse Livstanker, som Kristendommen har at bringe, og intet saa højt staaende Folk, at det ikke trænger til dem. Men idet Missionen saaledes er et Vidnesbyrd i Rendsgeringer om Kristendommens Sandhed og Livskraft, bliver den tillige et Mødsiggelsesens Tegn i Nutidens Landsliv. Den deler deri Stæbne med Herren selv og hans hele Evangelium (Luk. 2, 34), og vi kan ikke nægte det anderledes.

Der er ved al sand Kristendom noget fremmedartet, i en vis Forstand uforvarende, idet den gaar ud fra den evige Verden og har sit sidste Maal i den evige Verden og gør Krav paa den højeste Omærfomhed for andre Verdens og Bærdimaalere end de blandt Menneskene gængse. Men om end dette Karakteristiske tilhører den hele Kristendom, træder det dog stærkest frem i Missionen. Inden de allerede kristne Folk har Evangeliet indgaaet en nær Forbindelse med det menneskelige Kulturliv, og er ved en ofte meget lang Historie i en vis Forstand ogsaa blevet noget indfødt og naturligt.

I Missionen fremtræder Evangeliet mere nøgent og enjunt, helt optaget af sin hovedsag at luffe den evige Verden op for Menneskene ved at forkynde den forsættede og opstaaende Jesus Kristus, for det første mere udtaget af sin Sammenhæng med Kultur og Nytte, om den end af sig selv og med klar Bevidsthed fører dette med sig. Derved bliver Missionen paa en særegen Maade Gensandt for Angreb fra Landsretninger, der ikke er beslægtede med den.

Men ogsaa som et saadant Mødsiggelsesens Tegn indtager Missionen en betydningsfuld Stilling inden Nutidens Landsliv. Den giver sit ejendommelege og kraftige Bidrag til at holde den store Strid mellem Vænder vaagen, som er det egentlige Livsindhold i Verden, og som ikke kan stilles af, uden at alt flyver nedover. Hvis der er en indre Kluft i det menneskelige Landsliv, som til sidst kan betegnes saaledes: for eller imod Kristus, saa maa denne Repræsentant for den fremadtrængende Kristendom, Missionen, agtes højt, fordi den paa en særegen Maade stiller Mødsiggelserne klart og dermed gør Striden mere afgørende og gaavlig.

Det er dog ikke blot som et saadant Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Livskraft og dermed ogsaa som et Mødsiggelsesens Tegn, Missionen har Betydning i Nutidens Landsliv.

Som Repræsentant for den fremadtrængende Kristendom er Missionen tillige i nær Slægt med hele det menneskelige Landsliv, som ligefrem eller ad Omveje har Kristendommen til Forudsigelse og virker ind i det fremstaaende og oplysende. De ædleste og højeste menneskelige Interesser har i Missionen en tro Budsforvandt. Der skal her nævnes nogle fremtrædende Punkter.

Først Missionens universelle Karakter. Missionen hviler paa den store Menneskeligheds-Tanke: Den hele menneskelige Slægt af eet Blod boende paa den hele Jordens Kreds. (Sluttet.)

„Originaler“ fra For- og Nutid.

Begrebet „Original“ er i sig selv temmelig vagt og ubestemt; thi Originalitet eller Ejendommelighed kan jo fremtræde i højt forskellige Grader. Medens een paa Grund af sit Væsen og sin Fremtræden staaer i Fare for at indlemmes blandt sin Samtidens „Originaler“, kan en anden maasse komme med paa Listen alene i Kraft af sin høje Alder eller en anden medfødt „interessi“ Egenkab. Men for at blive indrangeret i vort „kulturhistorie“ „Originalgalleri“ kræves der under alle Omstændigheder „interessante Egenkaber“ i en saa høj Potens, at Indbæberne — netop i Kraft af disse — er gaaet ind i den almindelige Folkebevidsthed som — „Originaler“.

Jeg vil til at begynde med opskrive Erindringer om en i sin Tid vistnok meget omtalt Person, der under Navn af „Kronprinsen af Holbæk“ satte Liv i Gemytterne hjemme i Danmark. I Sommeren 1820 modtog Sjette-Frederik i Audens et ungt Menneske, der foretog at være Søn af en Gartner i Holbæk. Den unge Mand overrakte Majestæten et Par Skrivelser, af hvilke den ene indeholdt en række landskønmæssige Reformprojekter, den anden en Bøn til Kongen om paa en eller anden Maade at tage ham af Løge. Han var — blev han — et meget uhyfelig Menneske, og hvis Kongen ikke kom ham til Hjælp, vilde han se sig nødsaget til at begaa en eller anden Forbrydelse.

Frederik den Sjette blev — som man kan tænke — ikke videre opbygget ved dette Besøg; og da den unge Mandss Indsigtning røbede, at han ikke var ved sine fulde fem, blev han indlagt til Obduktion paa Frederiks Hospital. Kort Tid efter fremkom Løgeens Er-

klaring, der udtalte, at han „vel ikke var affinog i Ordets egentlige Forstand; men at han i en Række af Aar havde haft stærke Anfælsler af det Forhold, hvori han stod til Staten og sine Medmennesker, og at han var saa mytisk fordybt i ekscentriske Forestillinger og saa bedøret af mørke, fantastisk Billeder, at han vistnok baade bedrog sig selv og mistænkte Livets Værd.“

Den unge Mand, hvis Navn var Jakob Gottfred Poulsen, blev snart i den almindelige Folkebevidsthed identificeret med den i Aaret 1791 fødte Kronprins Christian, der vel fagdes at være død, men ikke desto mindre antoges i sin Tid at være bleven forbyttet af Entendningen Juliana Marie og endnu at leve. Folk mente at bemærke, at Majestæten behandlede „Kronprinsen af Holbæk“ overmaade forekommende; den Omstændighed, at den Kronprins, der i sin Tid havde været til Stede ved Prinsens Høst, tog sig af Dage, pantede yderligere til Alben — fort sagte: Sagen vakte uamaabelig Opfigt!

Regeringen mente da under disse Omstændigheder at maatte fremkomme med en officiel Redegørelse, og Resuldet af Forhørene over Poulsen blev offentliggjorte. Det fremgik heraf, at han havde været Sømand og senere Sadelmager, at han var et „godmodigt Menneske“ og „ikke uden Dannelse“, og at hans højeste Ønske var at blive sendt til den Gang danske Coloni, Guinea. Frederik den Sjette oplyste hans Ønske, og Regeringen „lættede dermed denne Sten fra Hjertet“. Men endnu mange Aar gif Rygtet om „Kronprinsen fra Holbæk“.

Omtrent samtids med „Kronprinsen“ var en i sin Tid meget omtalt „Original“, Raahel Hertz under Navnet af „Synaalejomfruen“ Gensandt for Opmærksomhed i Jndlandet som i Ulandet. Fire Aar i Træk stak hun Synaale — ialt ca. 4000 — ind under Huden og foretog saa en Gang i Videlse at have slugt et Kælesus, hvis Synaale nu med Karene fra de indre Dele af Legemet var trængte ud i Hudens yderste Lag. Den „mærkelige Kvinde“ blev indlagt paa Frederiks Hospital, og hvor befyndeligt det lyder, gif den befænde Læge, Professor Johansen Daniel Herholdt, som i Karene 1819 — 1825 var Dørmestus ved Frederiks Hospital, i den Grad op i den ligesaa „mærkelige Sygdom“, at han endog forfattede en lille latinist Beskrivelse derom. „Synaalejomfruen“ blev imidlertid frækkere og frækkere; med Iver og Energi kastede hun sig over det klassiske Sprog, og snart var hun saa dygtig, at hun kunde hjælpe „sin Professor“ med hans lægevidenskabelige Skrifter. Til Samtidens store Forbavselse udtraal man den ene Synaale efter den anden; men 1826 blev B. drageriet dog opdaget. Da Professor Herholdt havde udfærdiget en Sølvnaal paa 4½ Tomme, vortes selvfølgelig hans Mistanke, og fra det Øjeblik var Raahel Hertz Gensandt for strengt Opsyn. Efterat hun i over seks Aar havde taget ifte blot det brede Publicum, men endogaa adskillige Lægeautoriteter i Jnd- og Uland ved Næsen, blev hun nu afsløret som en geme B. drageriske. Men adskillige Aar levede hun dog endnu berjemme, almindelig bekendt som „Tyvernes berømt Synaalejomfru“.

Jeg gaar nu med et lidt dristigt Tankespring over til en Folkefigur, der vist vil være bekendt fra Høitredernes Begyndelse. Hans Navn var Alexander Weyhe, og hans Hjemstavn var egentlig Jylland. Weyhe „indtræde“ for at blive Student — men han naaede det vist aldrig (?) — han „stret“ for at blive Forfatter — men det faldt endnu mindre i hans Lod. Derimod gif han en Kærrække selv omkring i Hovedstaden og faldt ved sine Skrifter — alt medens han dacerede sine republikanske Teorier. Aarene 1848 — 1849 var med at deres Rabalder ude i den store Verden komne Alexander Weyhe paa tværs i Halsen. Han havde foreslugt sig i „Republikaneri“ og Rabalder, og store Samfundsproblemer brødes i hans lidt forvirrede Hjerne. „Vent blot til hele Aarhundredet løber ud“, sagde han — „saa er ikke blot Danmark, men hele Europa en Republik.“ Og han troede selv paa sine Teorier!

Fra denne Tid alder skriver sig ogsaa en „Original“ som „Zomfru Jeannette“, Pendantsfiguren til „Højstetarl“ og mange andre.

Proponumre af „Danstercen“ sendes frit.